

centssystemet, og Contingentsystemet, Ord, der ere blevne saa modbydelige ved alt det, vi have maattet høre under disse to Fæner, at jeg troer, at det, nu at vende tilbage til Forhandlingen derom, vilde selv om det var lidt overdrevent, hvad den forrige Finantsminister sagde, at for Uværdigheden af Contingentsystemet havde man en „formelig Nædsel“ i det andet Thing, dog idetmindste Enhver i Folkethinget med Hænder og Fødder flyde fra sig, og jeg vilde finde, at Folkethinget var fuldt berettiget dertil. Jeg troer ikke, at det var berettiget til paa Grund af denne sin Ulyst at lade det andet Lovforslag ligge, men jeg troer, at dersom man nu kom med det, var det fuldt berettiget til at sige: Nei Tak, saa forkaste vi det, og saa er den Historie for denne Gang tilende. Jeg har allerede forrige Gang udtalt for den ærede Forslagsstiller, at det efter min Mening var aldeles uforvarligt, at man havde ladet det uden videre ligge; jeg troer, det var en stor Feil af den forrige Finantsminister, at han ved at forelægge det strax tilkjendegav, at han tillige havde noget Andet, som han ønskede fremfor det. Jeg troer ogsaa, det var meget beklageligt — hvem der har Ansvar derved, tilkommer det ikke mig at domme om — at man i den Grad tog dette Duffe tilfølg, at man har ladet dette lille Lovforslag, der kunde have været fremmet i en Uge eller to, ligge i 7 Maanedes, indtil man havde faaet lavet et nyt Lovforslag, der ikke havde Andet at hvile paa end en Forudsætning om, at ogsaa Landsthinget vilde gaae ind paa det andet System. Men, mine Herrer, Landsthinget er gaaet ind paa det andet System, enten det nu har været et Offer — for det ærede Medlem (Lobiesen), som sidst var saa vred over den Gang, Sagen havde faaet, kan dette Offer ikke have været saa stort, thi jeg skulde huske meget feil, om han ikke netop drabelig kæmpede for Procentsystemet; han maa altsaa med en vis Sindssro kunde finde sig i, at det, han anseer for rigtigt, ogsaa kommer til Udførelse — jeg siger, medens Landsthinget ganske vist tidligere, om end med en lille Majoritet, har vedtaget Contingentsystemet, saa har det nu eenstemmig ved denne

Sags tidligere Behandling erklæret at ville finde sig i det nærværende System, enten det nu var, fordi det var blevet overbeviist, eller fordi det fandt, at det var nødvendigt at skaffe Pengene og altsaa betræde den Vej, som kunde antages at ville føre til Maalet. Man har vedtaget det, og saa nu at sige: Nei, nu vende vi tilbage til Contingentsystemet, vilde, om det end logisk kunde forsvares, gjøre det ikke blot til en Ret, men næsten til en Nødvendighed for Folkethinget at forkaste Loven. Derimod har den ærede 1ste Landsthingsmand for 10de Kredts (Sessen) stillet et Forslag, der er langt mere tiltalende, og jeg vil tilføie, at dersom vi havde haft begge Lovene foreliggende for os samtidig, og dersom det lille Lovforslag, hvad jeg i ethvert Tilfælde vilde have andraget paa, var blevet henviist til samme Udvalg som det store, og vi da havde besluttet os til at indskrænke begge Lovene til een Skatteligning, og smelte dem sammen, vilde der ikke have været mindste Tvivl hos mig om, at vi skulde have taget den store Lov op i den lille, istedetfor at vi nu tage den lille op i den store, og hvorfor? Fordi den lille Lov ikke forelaa, og fordi vi derved haabede at kunne høde paa en Forsømmelse, der var begaaet af Andre end os. Der vilde ganske vist heller ikke kunne frembyde sig den mindste formelle Indsigelse, dersom vi nu toge den store Lov op i den lille, thi denne beholdt da sin Titel og sit hele prægnante Indhold. Men, mine Herrer, naar der er Spørgsmaal om den Uregelmæssighed og Uhyggelighed, at have disse to Love hver paa sit Stykke Papir, og jeg ved Siden heraf seer hen til den efter min Mening fuldstændig paatrængende Nødvendighed, som at skaffe Staten extraordinaire Resourcer, saa kan jeg for mit Vedkommende sige, at, kan jeg finde mig i saa meget Andet, kan jeg sandelig ogsaa meget let finde mig i det. — Det er altsaa det store Spørgsmaal: er det virkelig en paatrængende Nødvendighed for Finantserne at faae en saadan Indtægt? Jeg har aldrig udgivet mig for at være Finantsmand, men saa Meget forstaaer jeg dog af Sagen, at, naar man det ene Aar efter det andet vedtager store Udgifter, og det ikke blot saadanne,